

Wangedrag De universiteit is 'hypocriet' en 'meet met twee maten' zeggen vrouwelijke archeologen over onbestrafte 'pestkoppen'. 'Bij de één moet je uitkijken als je een kort rokje draagt, de andere jat je data, en een derde gaat tegen je schreeuwen' **6**

Quintus-DNA 'Onze gouden uren begonnen om twee uur 's nachts'

8

Oranjekoorts 'Alwéér leeg! Die kunnen lijken wel lek joh'

Echt iets voor Eppo

Eppo Bruins wordt de nieuwe minister van Onderwijs en liet een leerstoel in Leiden schieten. 'Oh, wist je dat niet?'

4

Gevluchte Leidenaars 'Er kon elk moment een bom op je vallen', zeggen vluchtelingen die aan de universiteit werken of studeren. 'Je staat in overlevingsstand en denkt alleen maar: waar slaap ik vanavond?'

10

‘Het heeft veel van mij geëist’

Ömer Faruk Koç

ontvluchtte Turkije nadat hij, als politiek tegenstander van Erdogan, werd gearresteerd en vastgezet. In afwachting van zijn verblijfsvergunning volgt hij vakken migratiestudies. We werden tot zwijgen gebracht.

Mijn land werd steeds ondemocratischer. Toen Erdogan aan de macht kwam, kwam er steeds meer onderdrukking. Enig tegengeluud en de media werden tot zwijgen gebracht, vertelt Ömer Faruk Koç. Na vier maanden in de gevangenis te hebben gezeten, besloot hij te vluchten. Ik was geen activist, maar iedereen die ervan werd verdacht politiek tegenstander te zijn, werd opgepakt.

Faruk Koç woonde samen met zijn vrouw, die daar achterbleef, in Istanboel. Ik mis de stad. Ik ben een echte Istanbুলiet en ken elke straat. Maar hij zag geen andere mogelijkheid dan vluchten. Ik heb mijn bachelor en mijn master gehaald aan Dn van de beste universiteiten van Turkije. Ik moest verder met mijn academische leven, maar in Turkije had ik die vrijheid niet meer.

Er werd een reisverbod ingesteld, waardoor ik niet naar de Verenigde Staten kon om daar een PhD te doen. Dat was het oorspronkelijke plan. Het betekende ook dat ik via illegale wegen moest vluchten. Vanuit Turkije maakte hij de overtocht naar Griekenland. Het raakt hem om daaraan terug te denken. Het is niet mogelijk daarover te praten. Het heeft veel van mij geëist en was verschrikkelijk, ik word erdoor getriggerd.

Met valse documenten lukte het hem vanuit Griekenland met het vliegtuig naar Nederland te komen. Inmiddels voel ik mij heel in Nederland. In Leiden zijn de mensen heel verwelkomend en aardig. Maar dat was niet overal zo: ik

verbleef eerst in azcs in de bible belt. Als ik daar iemand gedag zei, zeiden ze niets terug.

In de toekomst hoopt hij iets bij te kunnen dragen aan de integratie van migranten in Nederland. Ik denk dat een groot probleem bij moslimmigranten is dat zij gewend zijn om binnen hun eigen gemeenschap te blijven en dan kunnen ze richting het radicale neigen. Er wordt vastgehouden aan de oorspronkelijke bronnen, bijvoorbeeld de Koran, om de islam te leren omdat de culturele ondersteuning ontbreekt. Als je geen profeten of ouders hebt om je de weg te wijzen, ga je een problematische kant op. Ik ben zelf ook moslim, maar ik ben geen typische migrant wat betreft mijn achtergrond en opleiding. Ik spreek vloeiend Engels en dat maakt een groot verschil.

Vanuit de Nederlandse samenleving en de nieuwkomers moet het samen worden opgelost. Er is geen blauwdruk voor, het is een ingewikkelde situatie. Zoals ik het zie moet de moslimgemeenschap zich hier geïntegreerd en geaccepteerd voelen.

We weten dat veiligheidsinstanties veel meer onderzoek doen naar moslimgroeperingen dan andere migranten. Toen dat nieuws naar buiten kwam, dachten de moslims: oh god, ze komen ons halen. Er is van beide kanten nu geen vertrouwen, dat heb je wel nodig.

Vanuit een economisch perspectief heeft dit land eigenlijk drie keer zoveel migranten nodig als dat er nu binnenkomen, er is nu een groot tekort aan arbeiders. Maar vanaf het culturele perspectief blijft het een lastige kwestie. Wachten op een verblijfsvergunning kan uitzichtloos zijn. Je leeft in onwetendheid en weet niet wanneer je weer ergens anders naartoe moet. Faruk Koç wordt binnenkort weer naar een ander azc overgeplaatst en weet niet of hij in de buurt van Leiden kan blijven en vakken aan de universiteit kan blijven volgen.

Het kijkt niet naar persoonlijke omstandigheden. Andere mensen proberen ons wel te helpen, bijvoorbeeld met het schrijven van brieven aan de gemeente. Het is in om te weten dat die mensen er ook zijn.

InclUision programma

De asielpcedure duurt voor nieuwkomers vaak erg lang en je mag zonder status niet werken of studeren. Het inclUision programma is een initiatief aan Universiteit Leiden dat deze doelgroep de kans geeft om toch te studeren. Per semester mogen zij twee bachelorvakken volgen wat hen de mogelijkheid geeft kennis te maken met het Nederlandse onderwijssysteem, hun Engels te verbeteren en de eerste stap te zetten naar een nieuw leven. Er worden ook andere sociale activiteiten georganiseerd.

Wie weet wat het is, mag het zeggen

Het eindrapport over academische vrijheid geeft geen sluitend antwoord op de vraag wat die vrijheid nu precies is. Wel is er kritiek op het college van bestuur dat weigerde een universitair debat over Gaza te houden. ‘Dat was een gemiste kans.’

DOOR **SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK**
ILLUSTRATIE **SILAS.NL**

In de zomer van stelde rector Hester Bijl een Kernteam Academische Vrijheid aan. Aanleiding was een aantal incidenten, zoals een discussiebijeenkomst over Palestina voor en door studenten die door de universiteit was geannuleerd en sprekers of gastdocenten die door studenten werden boycot. Kortom: de academische vrijheid zou onder druk staan.

Twee jaar later ligt het pagina stellende rapport *Academische vrijheid: een Leidse lijn* er. Maandag werd het overhandigd aan Bijl tijdens een weinig bezochte presentatie in de Faculty Club.

Wie hoopte met het rapport in de hand een antwoord te hebben op de vraag wat academische vrijheid nu precies is, komt bedrogen uit. Buiten enkele de nities in de bijlage - die zijn overgenomen uit de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en een recent -rapport - en bevindingen over wat medewerkers en studenten denken dat academische vrijheid is (het al dan niet toelaten van *safe spaces*, vrijheid om gastsprekers uit te nodigen, onwelgevallige standpunten al dan niet kunnen uiten), komt de Kerngroep niet met een eigen de nitie.

In plaats daarvan is de teneur dat het rapport een startpunt is om er verder met elkaar over in gesprek te gaan, blijkt uit de drie aanbevelingen. Die luiden: Leg uit wat academische vrijheid inhoudt en wat deze van studenten, medewerkers en bestuurders vergt, maak academische vrijheid onderwerp van doorlopend gesprek en vier de academische vrijheid en leef haar uit.

Een van de aanbevelingen: ‘Vier de academische vrijheid en leef haar uit’

Concrete casussen zijn in het rapport niet opgenomen. De vraag of het, bijvoorbeeld, een goed idee is om als wetenschapper in toga mee te doen aan een klimaatdemonstratie op de , wordt niet expliciet beantwoord. Het rapport stelt dat de relatie tussen de academische vrijheid en activistische interventies in het publieke debat nog nauwelijks is doordacht en dat de universiteit medewerkers en studenten erop moet a enderen dat klimaatdemonstraties en sociale mediadiscussies niet vallen onder de academische vrijheid zoals deze in Nederland is gede nieerd. Verderop staat in meer algemene bewoordingen dat on-

derzoekers die zich mengen in het publieke debat, zich dienen af te vragen, en waar mogelijk uit te leggen, in welke hoedanigheid ze aan het woord zijn. Een andere casus waar docenten benieuwd naar kunnen zijn: mogen zij in college hun persoonlijke mening geven over, bijvoorbeeld, het Isra l-Palestinacon ict? Docenten hoeven zich niet geremd te voelen hun eigen wetenschappelijke standpunten of voorkeuren met hun studenten te delen, zolang ze deze studenten maar een fair overzicht bieden van discussies in het vakgebied, staat daarover in het rapport.

Het Kernteam is kritisch op beslissingen van het college van bestuur in het recente verleden. Zo weigerde het een debat te organiseren over het Isra l-Palestinacon ict na de aanval van Hamas op Isra l op oktober. Dit was een gemiste kans: gesprekken over de vraag wat er in het Midden-Oosten aan de hand is, met inbreng van studenten en medewerkers die in de regio zijn gespecialiseerd, () hadden een context kunnen bieden waarin studenten en medewerkers elkaar over politieke grenzen heen de hand hadden kunnen reiken. Bovendien wekt het de suggestie dat het college met twee maten meet, omdat de universiteit zich w l solidair verklaarde met Oekraïne na de Russische inval in . Om misverstanden te voorkomen, is extra uitleg dan wel op zijn plaats. Voortaan moet het college medewerkers en studenten proactief bijeenbrengen als de actualiteit daar aanlei-

ding toe geeft, in plaats van voorzichtig af te wachten. Rector Hester Bijl noemde het rapport na de overhandiging een belangrijk advies dat geen dag te laat komt en dat scherp is waar nodig en constructief waar het kan. En: Het is eens geen ellenlange academische verhandeling van wat academische vrijheid precies is. De kritiek op de soms nalatige houding van het college, zei ze zich aan te trekken. We hebben de academische vrijheid de afgelopen jaren niet de aandacht en zorg gegeven die het verdient, zei ze. We moeten als bestuurders consistentere handelen en actiever de dialoog aansporen, dat hebben we te vaak nagelaten. Dat moet beter.

Het rapport doet al een voorschot op de inhoud van die dialoog en adviseert dat te doen aan de hand van concrete casussen: moet de universiteit nog samenwerken met niet-democratische regimes, hoe kan de sociale veiligheid worden verbeterd, waar liggen de grenzen van normoverschrijdend gedrag en verbeteren *safe spaces* wel of niet de sociale veiligheid?

Volgens Bijl is daarvoor een plan van aanpak nodig met kritisch toezicht. De komende tijd wil ze in gesprek gaan met verschillende leden van onze academische gemeenschap over de vraag hoe dat plan van aanpak eruit moet komen te zien.

We komen er alleen als iedereen bereid is verantwoordelijk te nemen: zowel bestuurders, medewerkers en studenten.

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van €4.500 te boven gaan

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor en Maretje-extra is €23,- incl. BTW voor elke vijftigertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet b.v., Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem, | +31 (0)23-5714745, info@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Bluesky @mareonline.nl
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 5.000

Hoofredactie:

Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie:

Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Marcielle van der Kraan
m.w.s.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Else van der Steeg
e.h.van.der.steeg@mare.leidenuniv.nl
Sjors Schaap (stagiair)
Lisa Boshuizen (stagiair)

Medewerkers:

Romy van den Akker | Emiel Beinema | Lente van den Berg | Remco Breuker | Josette Daemen | Lorenzo Gerritsen | Omar Ghaly | Pol Koopman | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:

Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie:

Taco van der Eb | Marc de Haan | Rob van Dullemen

Illustraties:

Bas van der Schot | Silas.nl

Drukwerk:

Rodi Rotatiedruk,
Broek op Langedijk

Advertenties:

Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023 - 571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad

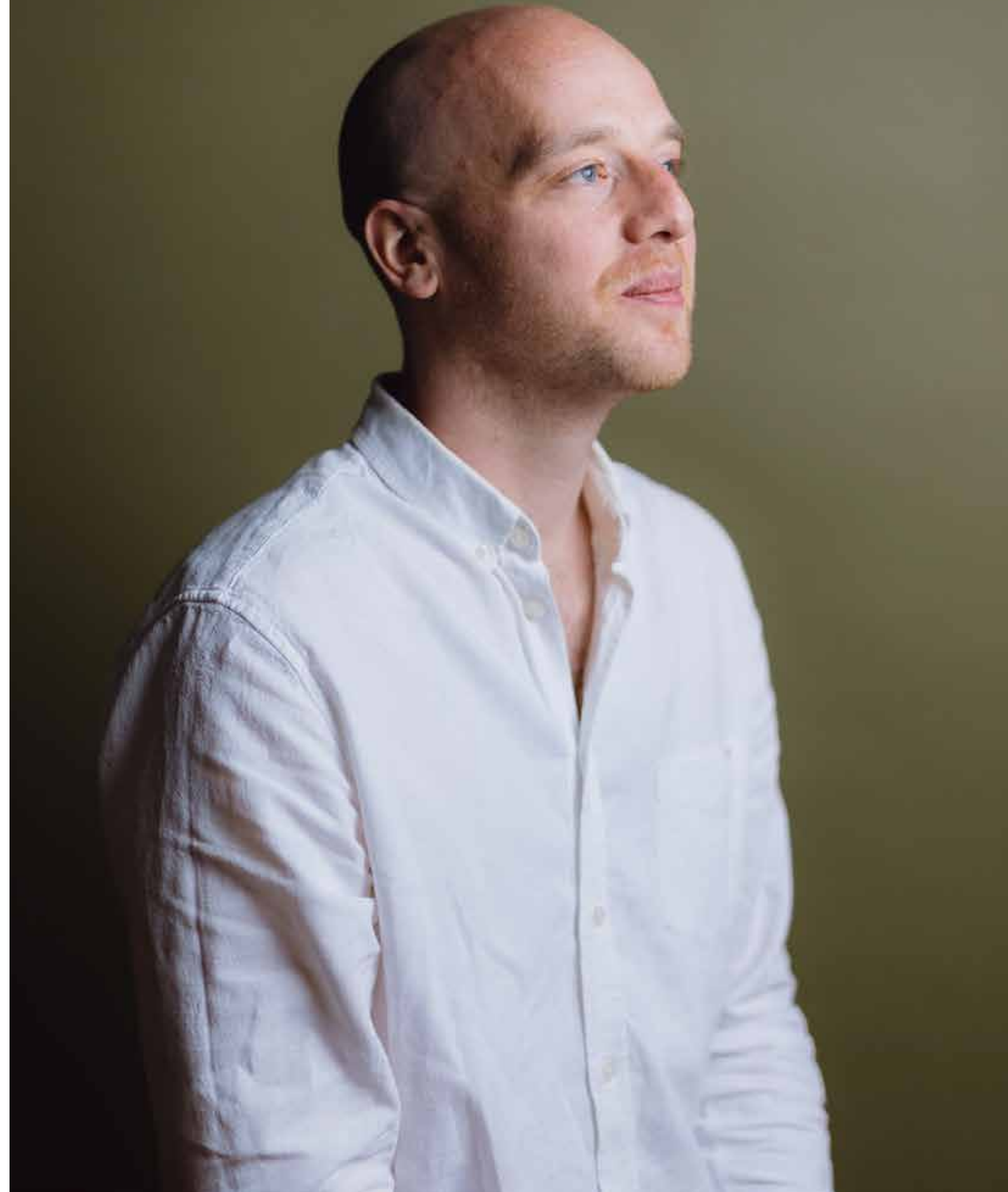
Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emar | Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

@WeekbladMare

CULTUUR

Het goede denken, het slechte doen

In zijn verhalenbundel *Tegen beter weten in* vraagt rechtsfilosoof en promovendus Alban Mik zich af wat schuld en onschuld is en wanneer je dader of slachtoffer bent. ‘Hoe onze emoties ons kunnen drijven tot kwaad, vind ik fascinerend.’

DOOR SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK
FOTO MAARTEN DELOBEL

Wat doe je als man wanneer je ineens doorhebt dat je al een tijdje achter dezelfde vrouw aanloopt, omdat je toevallig precies dezelfde kant op moet? Hoe kan een plotselinge schreeuw uit het publiek in de Stadsschouwburg Leiden tot moord? Kun je schuldig zijn aan geweld wanneer je volledig ontoerekeningsvatbaar bent? Het is een greep uit de vragen die Leids rechtsfilosoof en promovendus Alban Mik (33) opwerpt in *Tegen beter weten in*. Zijn verhalenbundel is zijn literaire debuut en werd goed ontvangen. ‘Mik maakt dat je een wakkere, gretige, op-het-puntje-van-je-stoel-leeshouding krijgt’, schreef *NRC* in een 4-ballen-recensie. ‘Ik hield altijd al van lezen, maar begon pas een paar jaar geleden met schrijven’, vertelt Mik, zoon van schrijver en *De Gids*-hoofdredacteur Edzard Mik. Het eerste verhaal dat hij schreef, over een jongen in een kroeg die wangedrag denkt te zien en dat wil oplossen, stuurde hij op naar uitgeverij Prometheus. Die was enthousiast en bood hem een contract aan. ‘In dat verhaal zat alles: schuld en boete, dader- en slachtoffer-schap’, zegt Mik. ‘Toen dacht ik: hoe leuk zou het zijn om te debiteren met verhalen die allemaal over dit thema gaan? Dat gaf me ook richting bij het schrijven.’ Bovendien ziet hij nog een voordeel van een bundel ten opzichte van één lang verhaal: ‘Als je een roman schrijft die halverwege slecht blijkt te zijn, moet je weer helemaal opnieuw beginnen.’ Via een omweg kwam Mik op de Universiteit Leiden terecht. Voordat hij van de toneelschool werd gestuurd ‘wegens te weinig talentontwikkeling’, studeerde hij rechten in Amsterdam. Later volgde hij de Leidse master rechtsfilosofie, waar hij sinds 2020 promoveert op een intellectuele biografie over de conservatieve liberaal Gijsbert Karel van Hogendorp (1762-1834). ‘Hij schreef in 1814 de eerste Grondwet van het huidige Nederland. Hij is een *founding father*. In mijn proefschrift schrijf ik over zijn ideeën en hoe die de weg naar de Grondwet hebben gevonden.’

In een van je verhalen draagt de hoofdpersoon een gelukstrui, waarmee hij denkt zaken te kunnen beïnvloeden. Heb je ook zo’n trui?

‘Ja, een blauwe hoodie, maar die trek ik tegenwoordig niet meer aan. Ik ben best wel neurotisch, maar probeer me ertegen te verzetten.’

Wat boeit je zo aan schuld en boete?

‘Waarom lukt het mensen niet om een en al goed te zijn, maar blijven we fouten maken en gaat het aan de lopende band mis, soms zelfs met de beste bedoelingen? Het schaamtegevoel dat dat opwekt, het idee dat je iets niet had moeten doen, vind ik interessant.’

Waarom slagen mensen er niet in het goede te doen?

‘Omdat we door emoties en driften gedreven wezens zijn en dat vaak nog ontkennen ook. We doen ons rationeler voor dan we zijn. Je kunt weleens zo boos of jaloers worden dat je jezelf totaal niet meer in de hand hebt. Hoe die emoties ons kunnen drijven tot kwaad, vind ik fascinerend.’

Is de scheidslijn tussen goed en kwaad minder zwartwit dan we denken?

‘Jazeker. In mijn verhalen zie je terug dat mensen soms het goede denken te doen, maar het slechte doen. Daarmee houden ze zichzelf voor de gek. Dader- en slachtofferschap, en schuld en boete, zijn vervlochten. ‘Het leven is niet in te delen in kampen, maar tegelijkertijd is dat het enige wat we hebben. We moeten structuur aanbrengen door te categoriseren, anders kunnen we niet praten en denken, maar tegelijkertijd moeten we ten volle beseffen dat onze categorieën tekortschieten. Dat is met goed en kwaad ook zo.’

Het verhaal ‘Hetgeen verborgen bleef’ gaat over zinloos geweld. Hoofdpersoon Milan heeft de eerste schop uitgedeeld, maar wanneer zijn vrienden zich vervolgens ook op het slachtoffer storten, probeert hij hen daarvan te weerhouden omdat hij ziet dat het compleet uit de hand loopt. Gevolg: het slachtoffer blijft in leven. Is Milan de redder of dader?

‘Dit verhaal gaat over waarom boete doen, het opruimen van de ziel, zo belangrijk is. Vertellen wat je verkeerd hebt gedaan, bijvoorbeeld door te biechten in de kerk, geeft opluchting omdat je niet meer zo wordt belast door je geweten. Maar Milan krijgt die kans niet, want niemand wil horen dat hij de initiator van het geweld was. Zelfs het slachtoffer niet, dat niet wist dat Milan de eerste schop gaf. Hij ziet hem als redder en wil niet van dat narratief afstappen.’

Waarom Milan het slachtoffer nogmaals in elkaar slaat, zodat hij écht boete kan doen?

‘Dat is krankzinnig, maar daarmee drijf ik een absurde situatie door van een gevoel dat niet absurd is. Hij wil laten zien wat hij heeft gedaan, zodat hij daarmee in het reine kan komen, zodat zijn omgeving weet wie hij is en hij gestraft kan worden.’

In ‘Tot het tegendeel bewezen is’ verliest een psycholoog één keer haar professionaliteit. Even later blijkt een cliënt zijn gezin en zichzelf te hebben gedood. Hoe schuldig is zij?

‘De vraag is hier: als iedereen denkt dat je schuldig bent, ga je dan zelf geloven? Hoe moeilijk is het om op je strepen te staan als iedereen aan je gaat twijfelen? In hoeverre bepaalt beschuldigd worden of je ook schuldig bent? ‘In dit verhaal brengen rechercheurs met tunnelvisie, kranten en extreemrechtse weblogs een bepaalde dynamiek teweeg waarbij de hele wereld je schuldig acht. Zo kan het gebeuren dat haar niets is aan te rekenen, maar dat de buitenwereld het haar wél aanrekent.’

In sommige verhalen heb je gekozen voor psychotische personages of voor een psychopaat die ontoerekeningsvatbaar lijkt. Zijn deze verhalen een pleidooi voor mensen die lijden aan ernstige psychische stoornissen, voor wie we meer empathie moeten hebben?

‘Nee, want dan zou er een morele boodschap in zitten. Een pleidooi heeft iets te zekers. Mijn verhalen zijn onderzoeken waarin altijd iets ambivalents zit. Die psychopaat is duidelijk een gek, maar hij vindt zichzelf niet gek. Tegelijkertijd is alles wat hij doet door-en-door beredeneerd. Maar wél ingegeven door ziekte, zo lijkt het althans.’

Zijn de zieke daders minder schuldig dan anderen?

‘Wie is schuldiger: de gek die de ernstigste misdaad pleegt, of degene die bij zinnen is maar een minder ernstige misdaad pleegt? Ik kom er niet uit. Liever zet ik de lezer aan het denken door die vraag op te werpen dan dat ik hem beantwoord.’

Sommige personages lijken haast geen controle te hebben over de eigen daden en beslissingen, alsof alles wat ze doen hen overkomt. ‘Ik geloof niet in absoluut determinisme, dat er geen enkele sprake is van vrije wil. Daar kunnen we sowieso niet mee leven, anders zou het strafrecht niet werken. Zelfs als de vrije wil niet zou bestaan, moeten we dus de nobele leugen ophouden dat die er wél is. ‘Ik denk overigens wel dat we veel minder vrije wil hebben dan we denken. Maar om die helemaal weg te spelen, vind ik te radicaal.’

Alban Mik, *Tegen beter weten in*. Uitgeverij Prometheus, 182 blz. €20

‘Het gaat over waarom het opruimen van de ziel zo belangrijk is’

‘Je moet dingen aan de praat zien te krijgen’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO MARC DE HAAN

Wat is je werk precies?

‘Ik ben een student-assistent voor Physics Experiments 3, het laatste practicumvak dat natuurkundestudenten in hun bachelor volgen.

‘Daarvoor bedenken ze hun eigen onderzoek, schrijven een voorstel en voeren het uit. Ik ondersteun ze daarbij en help met nakijken.

‘Ik ben erg enthousiast over natuurkunde, dus het belangrijkste voor mij is dat ik dat met anderen kan delen. Uit mijn eigen bachelor weet ik dat het heel veel uitmaakt of je student-assistenten hebt die plezier in hun werk hebben. Dat maakt het voor iedereen leuker.’

Leer je er zelf ook van?

‘Zeker, op verschillende manieren. Ik ben Duitser en Nederlands aan het leren, dus het is voor mij goed om in een omgeving te zijn waar dat wordt gesproken. Tijdens de practica spreken studenten vaak Engels; daar willen zij graag mee oefenen. Maar er zijn ook genoeg momenten waarop ze Nederlands tegen me praten en ik het aan kan geven als ik ze niet versta.

‘Tegelijkertijd leer ik een hoop over hoe studenten denken. De dingen die ik vanzelfsprekend vind, zijn op een eerdere punt in de opleiding misschien helemaal nog niet zo logisch.’

Bijvoorbeeld?

‘Een groepje liep vast op een probleem: ze wilden een motor aansturen met een regelaar, maar dat werkte niet. Dat kan aan de motor liggen, aan de regelaar of aan de computer. Hoe vind je dan waar het probleem zit?’

‘Ik heb ze toen aangeraden: pak een oscilloscoop (een meetapparaat dat veranderingen in elektrische spanning zichtbaar kan maken, red.) en loop stap voor stap door je opstelling heen. Komt er uit de regelaar een spanning voor de motor? Als dat niet zo is, weet je dat hij stuk is, of de aansturing door de computer niet werkt. Dan ga je naar de volgende stap: komt er een signaal van de computer naar de regelaar?’

‘Dit proces, om alle stappen afzonderlijk te bekijken, is iets wat je moet leren. Het is heel logisch, maar alleen als je dat al eens gezien hebt.’

Heb je uiteindelijk het probleem gevonden?

‘Ik heb ze deze hint gegeven en ze dat zelf laten proberen. Even later kregen ze de motor aan de praat. Dat is hoe het hoort: ik ben hier niet om de studenten te vertellen wat ze moeten doen. Dan zou ik de experimenten beter zelf kunnen doen. Ik ben hier om ze ideeën te geven waar ze mee verder kunnen.

‘Ze moeten de natuurkunde natuurlijk leren, maar het is ook superbelangrijk dat ze met de methoden werken. Als je het onderzoek in gaat, is het misschien wel de helft van je werk om dingen aan de praat te krijgen voor je überhaupt iets natuurkundigs kunt meten.

‘Als student-assistent leer ik nu zelf ook beter reflecteren. In mijn eigen onderzoek loop ik soms ook vast. Door mijn ervaring kan ik de situatie van een afstandje bekijken en bedenken: “Wat zou ik tegen mijn studenten zeggen als zij met dit probleem zouden zitten?” Dat is voor mij denk ik het grootste voordeel van dit werk.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Ik heb nog een appeltje te schillen met het Bolwerk van de Vrijheid

Al bijna vijf hele jaren schrijf ik columns voor *Mare*, al bijna vijf hele jaren ben ik twee keer per maand nét op tijd met het halen van mijn deadline en al bijna vijf hele jaren denk ik na over wat er in Jezusnaam in mijn ALLERLAATSTE COLUMN OOIIT moet komen te staan.

En nu zit ik dus met een probleem. Het kan namelijk zomaar zijn dat dit inderdaad de ALLERLAATSTE OOIIT gaat zijn. Het kan echter ook zo zijn dat ik na de zomer voorzichtig terugkrabbel en moet gaan doen alsof ik deze ‘allerlaatste column’ nooit geschreven heb.

Aldus heb ik best even zitten twifelen of ik nu al uit de doeken zou moeten doen waar ik al die jaren op heb zitten broeden. Maar goed, allerlaatste column of niet, ik heb besloten dat je soms

ook de roekeloze student in jezelf de ruimte moet bieden door gewoon wat radicaals te doen en maar te hopen dat het goedkomt.

Ik heb namelijk nog wel een appeltje te schillen met het Bolwerk van de Vrijheid. Hoewel ik maar vier jaar in Leiden heb gestudeerd, zijn er namelijk behoorlijk wat Praesidium Libertatis-gerelateerde relletjes de revue gepasseerd.

Op persoonlijk vlak was ik vooral niet gecharmeerd van het feit dat ik van de drie keren dat ik iets schreef over een docent of een vak, ik twee keer geconfronteerd werd met behoorlijk wat drek.

Uiteraard schrijf (ook) ik columns in de hoop dat ze gelezen worden en dat men er een mening over vormt, maar ik blijf het fascinerend – en niet erg

bolwerkerig – vinden dat de 400 woorden die ik als (destijds) tweede- of derdejaarsstudent schreef er tot twee keer toe hebben geleid dat ik mijn ‘gedrag’ moest komen verantwoorden voor professoren. Toen ik bijvoorbeeld schreef over het apatische gedrag van studenten (inclusief dat van mezelf) in een werkgroep, moest ik in een volgende werkgroep in gesprek met de docent over het feit dat ik

andere studenten ‘dom’ had genoemd (had ik niet) en mocht ik me melden voor een audiëntie én berisping in het kantoor van de verantwoordelijke professor die me vertelde dat het niet op prijs werd gesteld dat het vak ‘in het nieuws’ was gekomen.

Universiteitsbreed zat men echter ook niet stil. Zo was er een vreemde camera hier, een achtervolging na een protest daar, een ondoorzichtige benoeming van een vicerector en – uiteraard – het schilderij dat van de muur, toen weer aan de muur en toen weer van de muur moest.

Leiden is een prachtige universiteit, maar het zou ons toch sieren als men wat minder bezig was met hoe ‘vrij’ het er allemaal uitziet in tegenstelling tot hoe ‘vrij’ het daadwerkelijk is. In plaats van de echt belangrijke zaken weg te willen poetsen met het oog op *beeldvorming*, moet je die dingen juist benoemen, bespreken en – indien nodig – bevechten.

Snotneuzerige columnist, vervelend als we mogen zijn, kun je echter beter aan je voorbij laten gaan als je nog een beetje geloofwaardig over wil komen.

De universiteit moet minder bezig zijn met hoe ‘vrij’ alles er uitziet, maar met hoe ‘vrij’ het daadwerkelijk is

Maia de Quay studeert rechten. Dit is (misschien wel – cliffhanger!) haar laatste column voor *Mare*